

[Poul Møller.]

forsikringsbetonet ordning, end den har været under udviklingen i 1930'erne, 1940'erne og 1950'erne.

Altså: ved hensyntagen til de dårligst stillede, ved hensyntagen til fremme af fliden og arbejdslysten samt opsparingsviljen og gennemførelsen af et folkepensionsbidrag og en øget invalideforsikringspræmie er der efter mit partis opfattelse taget hensyn til vore synspunkter i et sådant omfang, at vi kan stemme for denne betydningsfulde lovgivning.

Der er medlemmer af mit partis folketingsgruppe, som er bortrejst og således ikke har været i stand til at komme til stede i dag. Det drejer sig om de ærede medlemmer fru Hanne Budtz, hr. Reedtz-Thott, hr. Foss og hr. Fibiger. De har alle bedt mig om at meddele tinget, at de er enige med partiets flertal og ville stemme i overensstemmelse med min anbefaling af forslaget. Det er muligt, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft må rejse inden afstemningen, men han har også bedt mig meddele, at han ønsker at stemme for folkepensionsforslaget. Der er medlemmer af mit parti, som ikke ønsker at stemme for. De vil selv motivere deres holdning.

Jeg kan herefter på et overvældende flertals vegne i mit parti anbefale ærede medlemmer at stemme for den ordning, vi nu er nået frem til.

Lorentzen: Selvom det udvalg, der har beskæftiget sig med folkeforsikringen, havde arbejdet endnu et år, ville der i den ellefte time være fremkommet indsigelser mod både den ene og den anden bestemmelse. Nogle af indsigelserne ville antagelig have været værdifulde, medens størsteparten til gengæld ville være præget af stor ensidighed. Ethvert udvalgsarbejde bør naturligvis sætte sig som mål at gøre arbejdet bedst muligt og ikke skyde noget problem til side, der har direkte tilknytning til det pågældende lovforslag, men man må ikke glemme, at den menneskelige fantasi ikke er i stand til at forestille sig alle situationer, og derfor vil ethvert lovforslag af noget format før eller siden komme ud for tvivls spørgsmål, der skal fortolkes enten af den ene eller den anden. Der har her i udvalget været rejst mange indsigelser, og der er

også fra vor side blevet fremsat kritik mod, at regeringspartiet og det radikale venstre af en eller anden grund — jeg kan ikke sige hvilken — har hæftet sig ved, at forslaget skulle være færdigt inden 1. oktober, skønt man må sige, at bortset fra nogle overgangsbestemmelser træder loven først i kraft i sin fulde virkning den 1. oktober 1957.

Vi havde ønsket fuld klarhed over finansieringen, selvom dette problem nok i en vis forstand først vil blive rigtig aktuelt i regnskabsåret 1958—59, når loven kommer til at virke med hele sin tyngde. Vi har derimod ikke krævet, at tjenestemændenes fremtidige lønforhold først skulle klares. Vi har ikke ment, at dette udvalg havde kompetence til at beskæftige sig hermed, men udvalget har påpeget, at der indenfor alle partier var tilslutning til den retningslinie for tjenestemændenes fremtidige stilling, som har fundet udtryk i betænkningen. Skulle udvalgets arbejde først have været afsluttet, når lønningskommissionen var nået til vejs ende med de mange problemer, der knytter sig til disse spørgsmål, kunne vi vel godt regne med, at så var der gået — skal jeg være meget forsigtig og sige en 2—3 år, inden dette lovforslag var blevet vedtaget. Nu ved jeg såre vel, at det netop er ønsket om at forhale sagen eller eventuelt helt lade den bortfalde, der hos mange har dikteret kravet om, at tjenestemændenes forhold skulle afklares endeligt, inden lovforslaget kunne vedtages. Jeg skal ikke brede mig angående dette spørgsmål, men kun spørge: Mon vurderingen af politikerne i den offentlige mening kunne have tålt en langvarig udsættelse af dette lovforslags gennemførelse?

Forud for sidste valg — det var jo i 1953, og i dag skriver vi 1956 — lovede langt størsteparten af folketingskandidaterne at gå ind for folkepensionen, og nogle, ja, vel mange, gav løfter, som ikke bliver indfriet med dette lovforslag. Derimod vil jeg mene, at forslaget godt kan bære de mere moderate udtalelser om folkepensionen frelst gennem skærsilden. Det er imidlertid tydeligt for enhver avislæser, at de mange indvendinger mod lovforslaget i dagbladens ledere ofte fremsættes for at vinde sympati i alle kredse; man ved jo såre vel, at der både i den ene og den anden